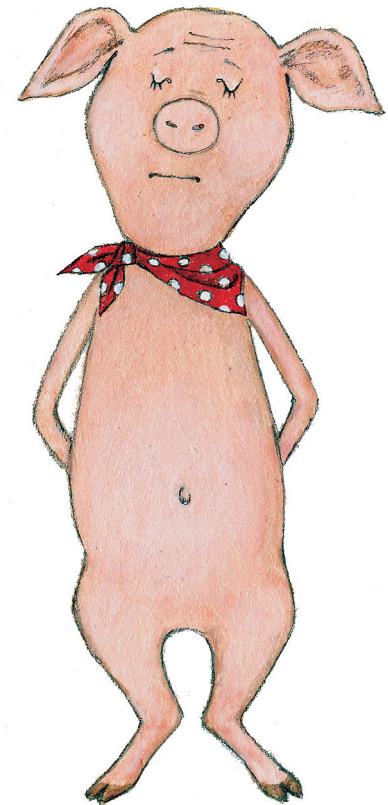
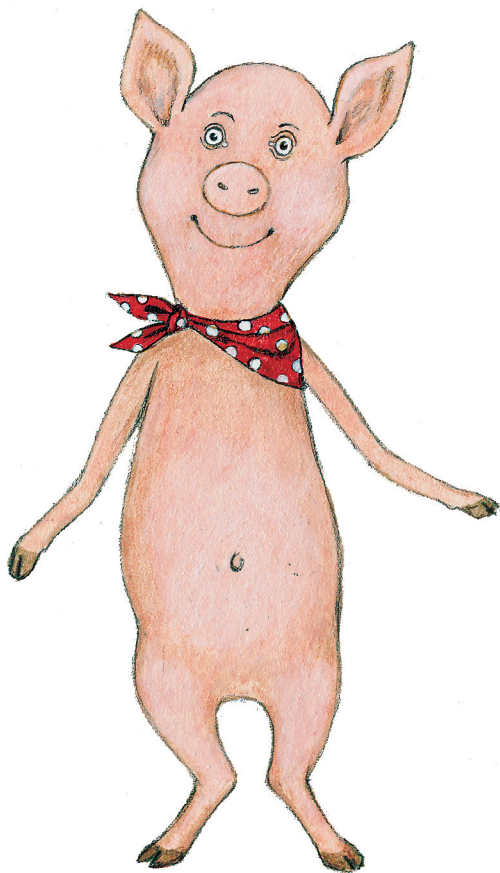

Zuzana Mojžišová
Dve-tri prasiatka

Niekedy sa nám všetko darí dobre a inokedy sa nám smola lepí na päty. Niekedy sme uprostred ľudí a niekedy sme celkom sami. Raz je to tak a raz onak. A to je na svete dobre zariadené.

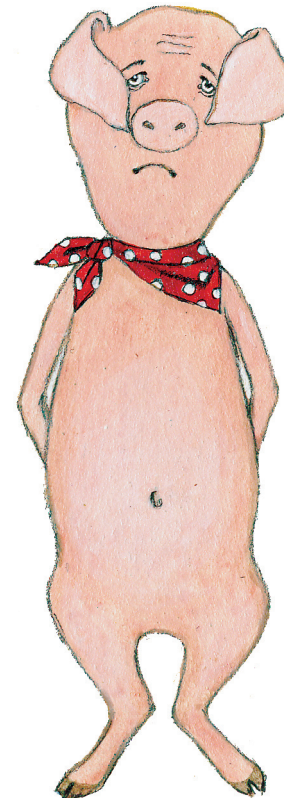
Poznáte rozprávku o troch prasiatkach? Veď ktože by ju nepoznal. Pečná je, však? Lenže nie je celá. Niektoré časti tam chýbajú. Po prvé, celý začiatok; po druhé, jedna veta; po tretie, kúsok záveru. Nuž, poďme to podopĺňať, nedokončené veci sú veru ako nepodarky. A poďme pekne od konca.

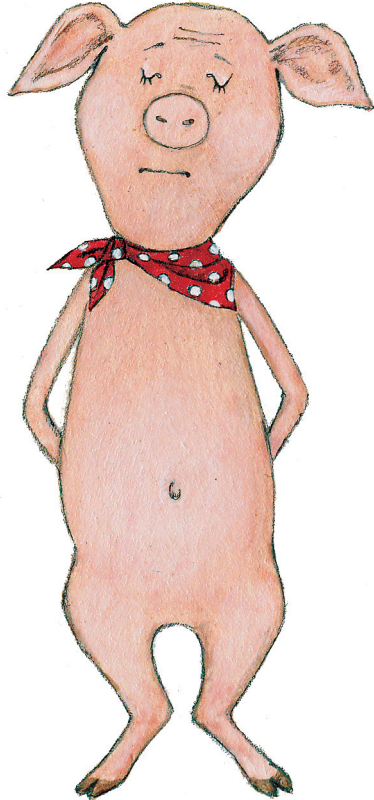
Rozprávka o troch malých prasiatkach v skutočnosti nedopadla tak, že traja prasiatkoví bratkovia zostali spolu bývať v tehlovom dome. Nie, nie. Zostala tam nastálo bývať iba najstaršia svinka

a ostatní z rodiny sa k nej prišli schovať vždy vtedy, keď sa na scéne objavil krvilačný vlk.

Na začiatku rozprávky o troch malých prasiatkach ich na vandrovku vprevádza iba mama – prasnica. Ale niekde tam (v chlieviku, za plotom, spadnutý vo válove, alebo susedom drevo rúbe) možno je aj tato-ocko-tatino.

A potom je tu ešte ten celý chýbajúci začiatok. Na počiatku totiž nebývali na dvorčeku tri malé prasiatka, ale iba dve. A niekde celkom inde žilo prasiatko jedno.

Bolo raz jedno prasiatko. Volalo sa Japútko. Priezviskom Halontin. Japútko Halontin. Keď bolo menšie, bolo... bolóó... no... pravdu povediac... ťažko sa to hovorí... nóó... už to poviem... raz – dva – tri: bolo dosť hlúpučké a veľa o svete nevedelo. Nevie, či je to tak medzi deťmi, ale medzi prasiatkami je to v podstate celkom bežná vec. Takže si prasiatko z toho, že je ešte hlúpučké nič nerobilo a dokonca ani netušilo, že by si z toho malo niečo robiť. Šťastná nátura.

Raz sa stalo niečo, čo všetko zmenilo. Prasiatko nevedelo presne, ako sa tomu, čo sa stalo, hovorí. Neskôr spomínalo, že sa tomu možno hovorí slovom *kroch* (čo v prasačine znamená choroba, pliaga, hnusoba, grcka) či možno aj *kroch-kroch* (čo v prasačine znamená smutný plač, slzavé údolie človek cez palubu, duch na hradbách). Alebo

kvik či *kvíík* (čo v prasačine značí odchod, východ, možno záchod – prípadne: ódchód, výchód, móžnó záchód). Asi skôr *quk* (povedalo prasiatko, ale vzápätí si uvedomilo, že v prasačine *quk* vonkoncom nič neznamená). Alebo *kvik-kroch* (čo v prasačine znamená: Nekvíkaj mi tu).

Nepoznalo to presné slovo, ale vedelo, že sa stalo niečo zlé. A keď už bolo po tom čomsi zlom, čo sa nijako nevolalo, prasiatko sa ocitlo samé uprostred prašnej cesty. Z jednej strany bol borovicový les a z druhej pšeničný lán.

A prasiatko Japútko Halontin malo na zadku tri chvostíky.

Šlo prasiatko šlo cestou-necistou, tŕnitou i mäkkou machovou. Otupno mu bolo samému, zunovalo sa mu iba so stromami a slnkom zhovárať. Zrazu v diaľke na obzore zbadalo pohybujúce sa bodky. Japútko sa im rozbehol v ústrety. Čím bol bližšie, tým väčšími sa bodky menili. Najprv na čiaročky, potom už aj nohy rozoznával, aj hlavičky.

„Jéééj, sú to malé diviačky! Nevadí, však aj to sú len zvieratká!“ povedalo si prasiatko a pridalo sa k malým divým sviniam, práve totiž hrali futbal, a ten mal Japútko rád.

Sprvu vyzeralo všetko celkom v poriadku. Diviačky síce pokukovali po

Japútkovi dosť často a dosť podozrievalo – ale hralo sa. Lenže iba dovedy, kým si niekto z divákov nevšimol, že Japútko má tri chvostíky.

„Ha-ha-ha, pozrite, aký je čudný a smiešny!“ zakričal prvý a ostatní kričali to isté, ako taká (svinská) ozvena.

Japútko to dlho nevydržal, či chcel či nie, opäť si musel vybrať prašnú cestu a samotu so svojimi nadpočetnými chvostíkmi. Putoval, putoval a bol čoraz smutnejší, keď sa po čase na obzore objavili bodky, Japútko radšej zacúval na bočnú cestičku. Veď by sa tie bodky určite po chvíli zmenili na čiarky a potom by sa na nich už dali rozoznať aj ruky a hlavy a potom by sa mu zas všetci smiali, že má... Však viete, tri chvostíky.

Ako tak Japútko cúval po bočnej cestičke, do niečoho narazil. Zľakol sa až mu krv stuhla v žilách. Paprčkou zašmátral za seba, aby zistil, do čoho nabúral, či je to nebezpečné, či utekať treba... Šmátral, hmatkal paprčkou, až naďabil na... šmátrajúcu a hmatkajúcu paprčku. Japútko sa obzrel. Uvidel pred sebou prasiatko, ružové, v červenom tričku s modrým pásikom uprostred.

„Ahoj, ja som Japútko, Japútko Halontin,“ predstavil sa Japútko.

„Ja som prasiatko,“ povedalo prasiatko.

„Pekné meno. Ty si sa tiež stratilo?“ spýtal sa Japútka.

„Nie, bolo som sa vycikať,“ povedalo prasiatko a pustilo sa ešte bočnejším chodníčkom do lesa. Japútka si nevelmi všímalo.

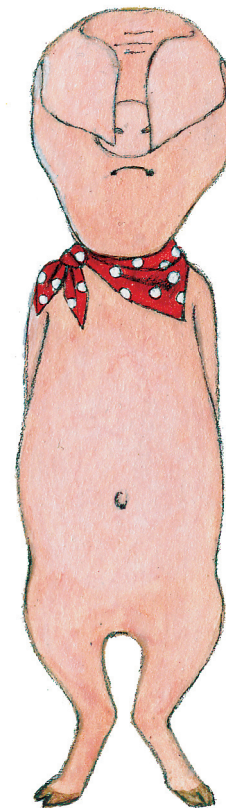
Japútka dobehol prasiatko.

„Kam ideš?“

„Za prasiatkami,“ odpovedalo prasiatko.

Keď to Japútka počul, veľmi sa potešil. Veď aj on ide za prasiatkami.

Po chvíli prišli na čistinku plnú prasiatok. Boli ich tam desiatky, čoby desiatky, stovky, psst, možno aj tisícky. Avšetky mali na sebe červené tričká s modrým pásikom uprostred. Avšetky boli celkom rovnaké, Japútka už medzi nimi nerozoznal to prasiatko, ktoré sa bolo vycikať, keď cúval pred bodkami na obzore.

„Pod' k nám! Pod' k nám! Pod' k nám!“ zakričal zrazu na Japútka celý prasačí dav.
„Dáme ti tričko! Dáme ti tričko! Dáme ti tričko!“

Prasiatka to možno aj dobre mysleli, ale Japútko sa zľakol. Nechcel tričko, aj tak by medzi tie ružové prasiatka nikdy nezapadol, lebo oni mali len jeden zakrútený chvostík na zadku a Japútko, však viete, hneď tri.

A tak radšej odišiel od prasiatok preč.

Kráčal Japútko dlho-predlho, nôžky ho boleli, celý vychudol od žiaľu, že je taký sám.

„Kroch-kroch,“ šepol.

Už mu ani plakať nešlo, všetky-všetučké slzy v očkách mu vyschli. Sadol si na pník a zavzdychal:

„Kroch-kroch...“

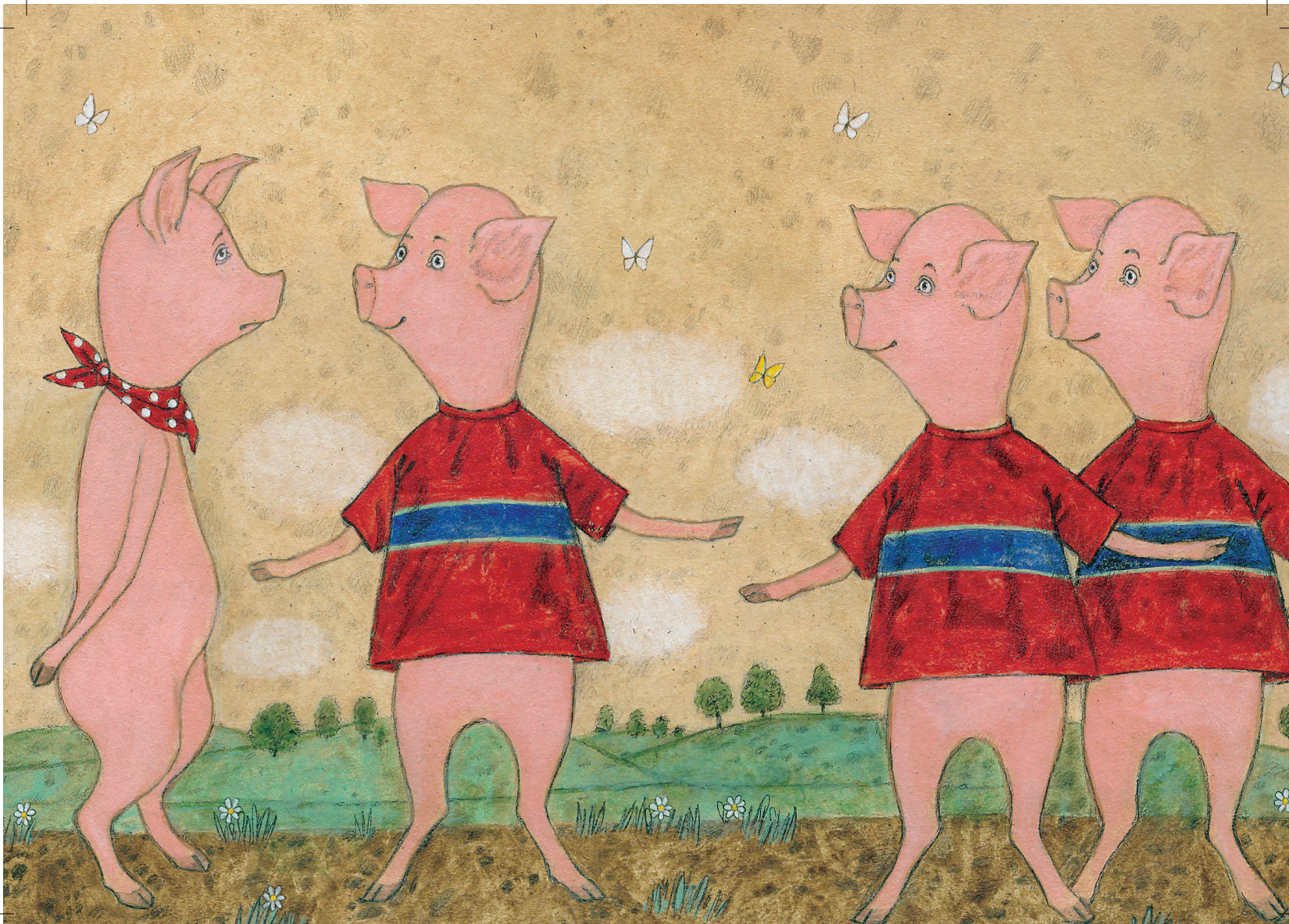
„Hovorí tu niekto kroch-kroch?“ ozval sa z lesa neznámy hlas.

Japútko sa prikrčil a mlčal.

„Niekto tu veru povedal kroch-kroch. A to predsa v prasačine znamená smutný plač!“ povedal ten istý neznámy hlas.

Japútko Halontin neodpovedal, ešte väčšmi sa prikrčil, so zatajeným dychom

pozoroval veľké Prasiatko, čo sa mihlo obďaleč a rovnakým neznámym hlasom sa pýtalo: „Je tu niekto smutný?“

„My nie sme!!!“ so smiechom húkli dve malé prasiatka, čo sa tmolili okolo svojho veľkého tata.

„Tak poďme domov, možno sa mi iba zdalo, že som počul kroch-kroch.“

Tatko-prasiatko a dve malé prasiatka odchádzali domov, Japútka ich veselo aj smutne pozoroval. Veselo preto, lebo bol na nich pekný pohľad; smutno preto, že na Japútka asi nebol pekný pohľad. Tak rád by šiel s nimi... Ale bál sa. Čo ak by sa mu vysmievali... však viete prečo. Čo ak by kričali a chceli mu obliecť tričko? Japútka bol unavený, už by nezniesol ďalší výsmech ani krik.

Až keď Tato s dvoma malými prasiatkami boli už veľmi ďaleko, Japútka to nevydržal a pobral sa za nimi. A videl, že bývajú v domčeku s válovom, že majú plot i susedov, v okne muškáty a na dvore hojdačku...

Japútka si sadol pod strom na zadok, aby nikto nevidel jeho tri chvostíky. Cítil, že už je na konci so silami.

V tom krásnom domčeku bývala aj Mama-prasnica. Práve sa zvrátila okolo válova, keď si všimla Japútka. Hľadeli na seba. Nič nevraveli.

„Je to zvláštne,“ dumal Japútka, „nekričí, nevysmieva sa, nevypytuje sa, nevolá ma k nim, nenúti ma postaviť sa. To je to najčudnejšie prasiatko, aké som kedy stretol.“

Keď všetko stíchlo a na krajinu padla tma, Mama vyšla z domčeka a vo válove nechala nejaké jedlo aj pre Japútka. Ten počkal, až kým opäť zašla dnu a potom sa, chránený nocou, šiel k válovu najesť. Tak to šlo celé týždne. Vo dne Japútka posediačky pozoroval prasačiu rodinku a v noci potajomky papkal, čo mu prasnica dala do válova.

Dlho trvalo, kým sa Japútka Halontin a Mama trochu skamarátili. Dlho trvalo, kým jej dovolil sadnúť si pod strom k nemu na trávku. Niekedy sa zhovárali, ale zväčša ani nie.

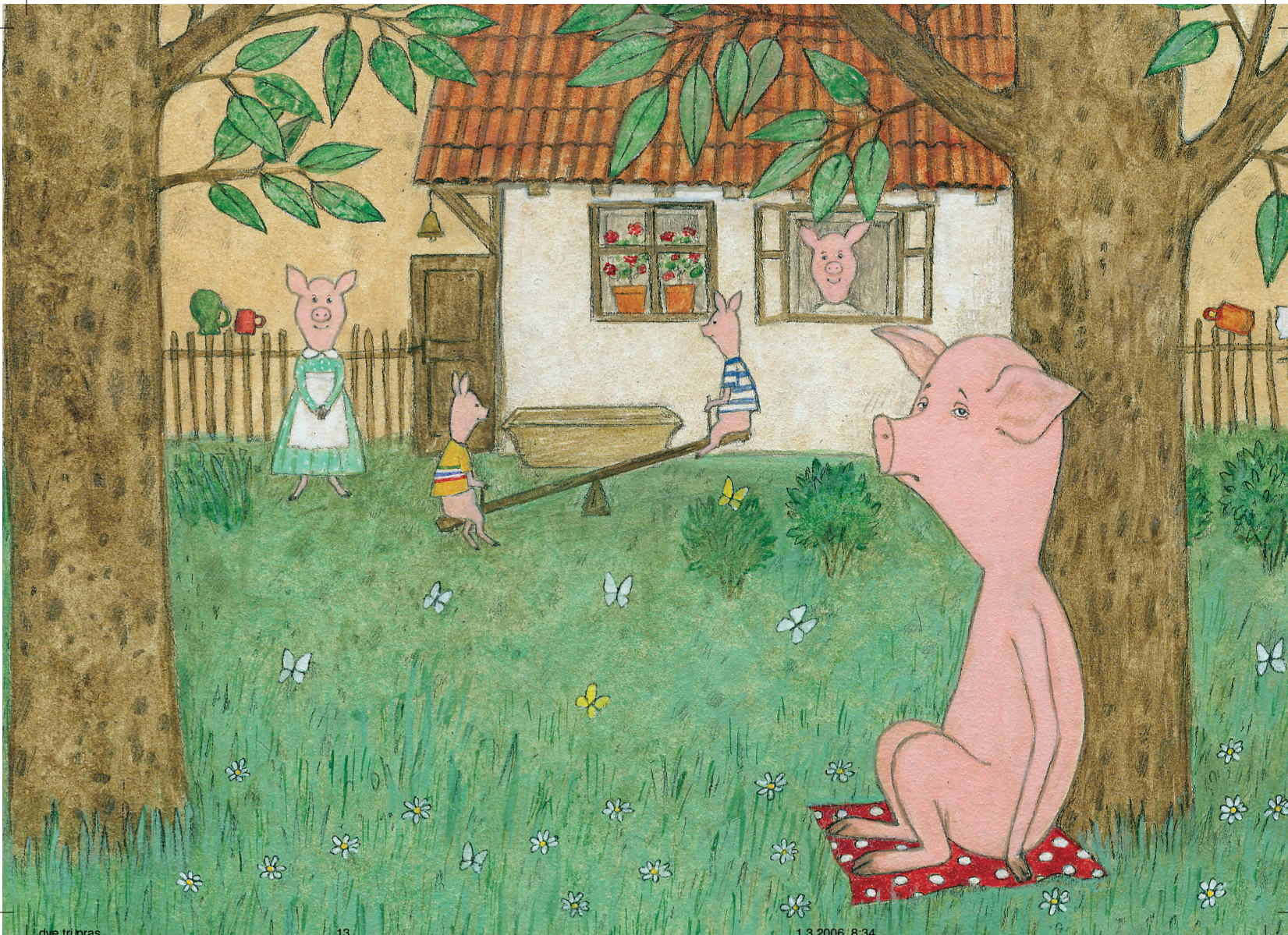
Japútka cítil, že už nie je na konci svojich síl, ale ešte vždy sa bál postaviť, aby to skvelé ženské prasiatko neuviedlo jeho tri chvostíky.

„Vtedy by sa určite všetko pokazilo,“ mudroval Japútka v duchu.

Raz ako tam tak spolu sedeli, pristúpila k nim suseda.

„A to je kto?“ spytovala sa a ukazovala na Japútka.

„Japútka Halontin,“ predstavila ho Mama-prasnica.

„A to je kto Japútko Halontin?“ nedala suseda pokoja.

„To je moje tretie malé prasiatko,“ povedala Mama. „Ani neviem, ako sa to stalo, zrazu šlo okolo mňa, veľmi sa mi zapáčilo, tak sme spolu.“

Suseda ničomu nerozumela.

Ale Japútko v ten večer aj tak ukázal Mame svoje tri... však viete, chvostíky.

Mama sa usmiala a šepala: „To nevadí, aj tak si náš.“

A potom žili spolu a mama Japútkovi kúpila krátke nohavice, aby nebolo vidno tie jeho... však vy už viete čo.

Preto rozprávka o troch malých prasiatkach môže začínať: Kde bolo tam bolo boli raz tri malé prasiatka. Ale nemohla by tak začínať, keby nebolo Japútka Halontina a jeho prasačej rodinky. Veru nie!

© Zuzana Mojžišová 2006
Illustrations © Angelika Šabíková 2006
Design © Svetlana Čičelová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, alebo inak rozširovať bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov práv.

Vydala Asociácia náhradných rodín, Pri Suchom mlyne 16,
811 04 Bratislava. Prvé vydanie. Editorka Jana Michalová.
Vytlačil Alfaprint, Martin.
Objednávky: nebytsam@stonline.sk, tel.: 0915 957 784

ISBN 80-969472-0-6